

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 24.

Vydána dne 15. dubna 1936.

Cena: Kč 1.—.

Obsah: (86.—92.) 86. Nařízení o exekuci proti obcím a proti ústavům prohlášeným za veřejné a obecně prospěšné. — **87.** Vyhláška, kterou se stanoví den, jímž v zemi Slovenské a Podkarpatské nabude účinnosti prováděcí vládní nařízení k zákonu o ochraně dětí v cizí péči a dětí nemanželských. — **88.** Vyhláška, kterou se rozšiřuje závaznost hromadné smlouvy pracovní, uzavřené mezi Sdružením zaměstnavatelů textilního průmyslu v Praze a Československým svazem dělnictva textilního v Náchodě, Svazem textilního dělnictva v Československé republice se sídlem v Brně a Jednotou textilního dělnictva v republice Československé v Praze na dalších 28 soudních okresů. — **89.** Vyhláška, kterou se prohlašuje za závaznou pro jutařské závody hromadná smlouva pracovní uzavřená mezi svazem „Kreiskanzlei Trautenau des deutschen Hauptverbandes der Industrie“ v Trutnově a svazy „Union der Textilarbeiter b. G. für das čsl. Staatsgebiet“ v Liberci, sekretariát v Trutnově, „Verband der christlichen Gewerkschaften für das Gebiet des čsl. Staates“, sekretariát ve Vrchlábí, „Deutschsozialer Gewerkschaftsverband“ v Trutnově, „Deutsche Arbeitergewerkschaft“ v Trutnově, „Svaz textilního dělnictva v republice Československé se sídlem v Brně“, sekretariát ve Dvoře Králové nad L., a „čsl. svaz dělnictva textilního“ v Náchodě. — **90.** Vyhláška, kterou se prohlašuje za závaznou pro tkalcovny plátna hromadná smlouva pracovní, uzavřená mezi svazem „Kreiskanzlei Trautenau des deutschen Hauptverbandes der Industrie“ v Trutnově a svazy „Union der Textilarbeiter b. G. für das čsl. Staatsgebiet“ v Liberci, sekretariát v Trutnově, „Verband der christlichen Gewerkschaften für das Gebiet des čsl. Staates“ ve Vrchlábí, „Deutschsozialer Gewerkschaftsverband“ v Trutnově, „Deutsche Arbeitergewerkschaft“ v Trutnově, „Svaz textilního dělnictva v republice Československé v Brně“, sekretariát ve Dvoře Králové n. L., a „čsl. svaz dělnictva textilního v Náchodě“, zemský sekretariát v Praze. — **91.** Vyhláška, kterou se uveřejňuje opatření Národní banky Československé, jímž se mění a doplňují předpisy o převodech platů mezi Československem a Německem s výjimkou platů za zboží. — **92.** Vyhláška, kterou se uveřejňuje opatření Národní banky Československé o úpravě peněžního styku při cestách z Československa do Německa.

86.

Vládní nařízení

ze dne 2. dubna 1936

o exekuci proti obcím a proti ústavům prohlášeným za veřejné a obecně prospěšné.

§ 1.

Obcemi podle § 15 exekučního řádu a čl. XI, č. 2 zák. č. 123/1923 Sb. z. a n. jsou místní obce zřízené podle obecních řádů, města se zvláštním statutem nebo se zřízeným magistrátem, části obcí povolané k samostatné správě obecních věcí (osady, místní části), obce spojené ke společné správě obecních věcí (správní obce) a všeliké jiné konkurence a svazky povolané ke správě veřejných věcí, které jsou buďto zákonem označeny jako obce nebo jsou zákonem zřízeny, aby vyřizovaly věci jedné nebo několika obcí, a jsou oprávněny ukládati veřejnoprávní dávky na úhradu svých potřeb, jako na př. země a okresy, stavební konkurence kostelní a farní, farní obce, náboženské obce, školní obce, újezdy, okresy a chudinské okresy.

Vláda republiky Československé nařizuje podle zákona ze dne 27. května 1896, č. 78 ř. z., jímž se uvádí zákon o řízení exekučním a zajišťovacím, a podle zákona ze dne 8. června 1923, č. 123 Sb. z. a n., kterým se mění některá ustanovení zákonů o soudní příslušnosti, o soudním řízení v občanských věcech, o exekučním řízení, o pozůstalostním řízení a o poručenských věcech:

§ 2.

Ústavy, které, nepatříce právním podmětům uvedeným v § 1, podle § 15 exekučního řádu a podle čl. XI, č. 2 zák. č. 123/1923 Sb. z. a n. mohou být prohlášeny za veřejné a obecně prospěšné, jsou zvláště: nemocnice a léčebné ústavy veřejné, soukromé, nadační, fondovní, spolkové, řádové a pod., dispensáře, ústavy pro slepce, hluchoněmé a choromyslné, nervové chore a neduživé, porodnice a nalezince, domy zaopatřovací (starobince), útulny pro lidi bez přístřeší, dětské útulny, zahrádky a opatrovny, ústavy pro chudé, zanedbané a opuštěné děti, ústavy záchranných společností, záchranné domy, kuchyně, ohřívárny, noclehárny a jiné dobročinné ústavy, musejní spolky, veřejné čítárny, lidové čítárny, zprostředkovatelny práce, školy a jiné vyučovací ústavy, ústavy hasičstva, kostely, modlitebny a jiné náboženské ústavy, hřbitovy a umrlčí domy, korporace, nadace, spolky a jiné svazky, které takové ústavy zřizují a udržují nebo které vůbec převzaly dobrovolně jednotlivé úkoly náležející samostatné působnosti obce (§ 1) — jako: věci vyučovací, zdravotnictví, věci chudinské, péči o mravnost, policii požární atd. —, a je skutečně vykonávají, ústavy (zařízení) veřejnoprávního pojištění a pojištění nebo zaopatření je nahrazujícího, jakož i jejich svazy.

§ 3.

(1) Prohlásiti ústav za veřejný a obecně prospěšný (§ 2) na jeho návrh přísluší:

1. okresnímu úřadu, je-li ústav udržován okresem, nebo nepřesahuje-li jeho působnost obvod okresu,

2. zemskému úřadu, je-li ústav udržován městem se zvláštním statutem, které vykonává působnost okresního úřadu, nebo je-li udržován zemí, nebo přesahuje-li jeho působnost obvod okresu, nikoli však obvod země,

3. příslušnému ústřednímu úřadu správnímu, je-li ústav udržován státem, nebo přesahuje-li jeho působnost obvod země.

(2) Prohlášení platí bez ohledu na to, zda a v které soudní věci bylo soudu předloženo, dokud nebylo zrušeno nebo odvoláno úřadem, který byl příslušný je vydati. Zrušeno nebo odvoláno může být k žádosti věřitele, který má proti ústavu vykonatelnou peněžitou pohledávku, k žádosti ústavu nebo z úřední moci, jestliže se činnost ústavu změnila od doby prohlášení (odstavec 1) tak, že ústav nemůže již být pokládán za veřejný a obecně prospěšný.

§ 4.

Omezení exekučního povolení stanovené v § 15 exekučního řádu a v čl. XI, č. 2 zák. č. 123/1923 Sb. z. a n. platí s výjimkou, že jde o uskutečnění zástavního práva ze smlouvy, pro všechny způsoby exekuce pro dobytí peněžité pohledávky, které by byly na újmu veřejným zájmům, o které se má obec nebo ústav starati, tím, že by části jich majetku byly odňaty, že by jich nebylo možno používat, nebo že by používání jich bylo omezeno. Za tohoto předpokladu vztahují se ustanovení o omezení exekuce zejména také na případ, že vymáhající věřitel vede exekuci vnučenou správou na podniky, zařízení nebo práva obce nebo ústavu.

§ 5.

(1) Vydati prohlášení podle § 15 exekučního řádu a podle čl. XI, č. 2 zák. č. 123/1923 Sb. z. a n. o tom, zda lze užití k uspokojení vymáhajícího věřitele části majetku obce neb ústavu prohlášeného za veřejný a obecně prospěšný, aniž by utrpěly újmy veřejné zájmy jimi hájené, jsou oprávněny okresní úřady, v jejichž obvodě jest majetek postižený exekucí; jde-li však o majetek města se zvláštním statutem, vykonávajícího působnost okresního úřadu, a leží-li majetek v jeho obvodu, jest příslušný vydati prohlášení zemský úřad.

(2) Ministerstvo vnitra v dohodě se zúčastněnými ministerstvy vydá směrnice pro vydávání prohlášení podle odstavce 1.

§ 6.

(1) Prohlášení podle § 5 bude vydáno buď k dotazu soudu, který je příslušný, aby povolil nebo provedl exekuci proti obci nebo proti takovému ústavu, který byl prohlášen za veřejný a obecně prospěšný, nebo k žádosti obce neb ústavu nebo věřitele, který má proti nim vykonatelnou peněžitou pohledávku.

(2) Obec, ústav nebo věřitel mohou žádati takové prohlášení jen tehdy, byl-li proti obci nebo ústavu podán již návrh na exekuci, anebo má-li věřitel proti obci nebo ústavu již exekuční titul. Prohlášení úřadu musí být přiloženo již k exekuční žádosti tehdy, navrhuje-li vymáhající věřitel exekuci na určité části majetku.

(3) V řízení podle § 5 jest vymáhající věřitel vždy stranou.

§ 7.

(1) Soud se dotáže okresního nebo zemského úřadu z úřední povinnosti podle § 6,

odst. 1 i tehdy, ukáže-li se po povolení exekuce, že se vede exekuce proti obci nebo proti takovému ústavu, který byl prohlášen za veřejný a obecně prospěšný, a že obec nebo ústav si nevymohly prohlášení podle § 5.

(2) Je-li exekuce podle § 15 exekučního řádu nebo podle čl. XI, č. 2 zák. č. 123/1923 Sb. z. a n. uznána za nepřipustnou, soud ji zruší a zároveň zruší všechny exekuční úkony až dotud vykonané.

§ 8.

(1) Prohlášení úřadu (§ 5), že lze nebo nelze určitých částí majetku užití k uspokojení věřitelů, platí bez ohledu na to, zda, kdy a v které soudní věci bylo vydáno, dokud nebylo na návrh obce, ústavu nebo věřitele změněno.

(2) Soud, který exekuci odepřel nebo omezil na základě prohlášení úřadu, je povinen návrhu na exekuci vyhověti, pokud jest to odůvodněno novým prohlášením úřadu, kterým bylo dřívější prohlášení změněno.

(3) O opatření tohoto prohlášení platí ustanovení § 6.

§ 9.

Dotazu soudu o tom, zda byl ústav prohlášen za veřejný a obecně prospěšný (§ 2), nebo zda určitě části majetku obce nebo ústavu prohlášeného za veřejný a obecně prospěšný nelze užití k uspokojení věřitele (§ 5), není třeba, předloží-li dlužník soudu prohlášení příslušného úřadu v prvopise nebo v ověřeném opise.

§ 10.

(1) Toto nařízení nabývá účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Současně pozbude platnosti nařízení ze dne 6. května 1897, č. 153 ř. z., o exekuci proti obcím a proti ústavům prohlášeným za veřejné a obecně prospěšné.

(2) Toto nařízení provede ministr spravedlnosti v dohodě se zúčastněnými ministry.

Dr. Hodža v. r.

Dr. Krofta v. r.	Dostálék v. r.
Dr. Černý v. r.	Dr. Zadina v. r.
Dr. Kalfus v. r.	Machník v. r.
Dr. Franke v. r.	Nečas v. r.
Dr. Dérer v. r.	Dr. Czech v. r.
Najman v. r.	Tučný v. r.
Bechyně v. r.	Dr. Šrámek v. r.

Dr. Spina v. r.

87.

Vyhláška ministra sociální péče ze dne 26. března 1936,

kterou se stanoví den, jímž v zemi Slovenské a Podkarpatoruské nabude účinností prováděcí vládní nařízení k zákonu o ochraně dětí v cizí péči a dětí nemanželských.

Podle § 30, odst. 1 vládního nařízení ze dne 14. března 1930, č. 29 Sb. z. a n., jímž se provádí zákon o ochraně dětí v cizí péči a dětí nemanželských, stanovím v dohodě s ministrem spravedlnosti, že toto nařízení nabývá v zemi Slovenské a Podkarpatoruské účinnosti dnem 1. září 1936.

Nečas v. r.

88.

Vyhláška ministerstva sociální péče ze dne 3. dubna 1936,

kterou se rozšiřuje závaznost hromadné smlouvy pracovní, uzavřené mezi Sdružením zaměstnavatelů textilního průmyslu v Praze a Československým svazem dělnictva textilního v Náchodě, Svazem textilního dělnictva v Československé republice se sídlem v Brně a Jednotou textilního dělnictva v republice Československé v Praze na dalších 28 soudních okresů.

Ministerstvo sociální péče v dohodě s ministerstvem průmyslu, obchodu a živností podle §§ 3 a 5 vládního nařízení ze dne 29. dubna 1935, č. 102 Sb. z. a n., rozšiřuje závaznost hromadné smlouvy pracovní, uzavřené mezi Sdružením zaměstnavatelů textilního průmyslu v Praze na straně jedné a čl. svazem dělnictva textilního v Náchodě, Svazem textilního dělnictva v Československé republice se sídlem v Brně a Jednotou textilního dělnictva v Československé republice v Praze na straně druhé, na tyto soudní okresy:

Bělá pod Bezdězem, Český Dub, Holice, Chlumec nad Cidlinou, Chotěboř, Chrudim, Jičín, Jilemnice, Králíky, Křivoklát, Kunštát na Moravě, Lanškroun, Libáň, Litomyšl, Městec Králové, Nasavrky, Nechanice, Nové Benátky, Nové Město na Moravě, Pardubice, Příbryslav, Rokytnice v Orlických Horách, Skuteč, Slaný, Sobotka, Teplice nad Metují, Žďár na Moravě a Železný Brod.